

ยินดีถ้วนหน้า

คณาจารย์ ชิง หวิน

มูลนิธิส่งเสริมศาสนาเพื่อสังคม สิงหาคม 2541

ผมได้หนังสือเล่มนี้มาขณะไปเดินหาซื้อหนังสือที่ท้องสนามหลวงในช่วงที่มีการจัดงานงานวิสาขบูชา 2548 ปกติแล้วผมชอบไปเดินดูหนังสือพุทธศาสนาในช่วงนี้เพราะมักจะเห็นหนังสือแปลก ๆ ที่ไม่ได้มีโอกาสเห็นตามร้านขายหนังสือ สำหรับปีนี้การมางานไม่สะดวกนัก เพราะฝนตกบ่อย และที่สำคัญคือผมไม่ว่าง วันธรรมดาก็มีงานจนถึงค่ำ ส่วนวันหยุดที่มีสามวันสำหรับปีนี้ก็มีโอกาสไปเดินดูหนังสือและนมัสการพระพุทธรูปที่นำมาบูชาในงานได้เพียงสามชั่วโมงเฉพาะวันเสาร์ เพราะพอดีตกเย็นก็ต้องเตรียมตัวเดินทางไปญี่ปุ่น ทำให้ไม่มีโอกาสได้เดินหลายวันเหมือนปีก่อน และทำให้ไม่ได้เห็นหนังสืออีกมากเล่มมากเรื่องด้วยกัน

อย่างไรก็ตามผมก็ยินดีมากจริง ๆ ที่ได้หนังสือเล่มนี้มาอ่าน เพราะเมื่ออ่านแล้วผมจึงพบว่าเท่าที่ผ่านมามีผมยังเข้าใจคำว่าเมตตากรรมาได้ไม่ลึกซึ้งนัก

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้เป็นพระภิกษุจีนชื่อ ท่านชิง หวิน แต่ผู้แปลมาใช้คำว่า คณาจารย์ จึงดูแปลก ๆ สำหรับผมซึ่งพื้นเพเป็นอาจารย์ เนื่องจากเราจะใช้คำว่าคณาจารย์แทนคำว่ากลุ่มอาจารย์ ในที่นี้ผมจึงขอเรียกท่านผู้เขียนว่า อาจารย์ ชิง หวิน

พระภิกษุจีนรูปนี้เกิดที่จังหวัดเชียงตุง ประเทศจีน ในตระกูลของพ่อค้าที่เดินทางขึ้นล่องไปยังเมืองต่าง ๆ ต่อมาบิดาของท่านหายสาบสูญไปไม่ได้ข่าวคราวระหว่างเกิดสงครามจีนกับญี่ปุ่น มารดาจึงพาท่านออกเดินทางตามหาบิดา ระหว่างที่เดินทางมาถึงวัดซีเสียนชั้น มารดาได้พามากราบพระพุทธรูปขณะนั้นท่านอายุเพียง 11 ปีได้เดินชมภายในวัด และได้พบกับท่านอาจารย์จื่อเค่อ ท่านถามว่าอยากบวชไหม ท่านก็รับปากไปว่าจะบวช เป็นอันว่าท่านต้องรักษาคำพูดและต้องจำพรากจากมารดาตั้งแต่นั้น แต่ท่านก็ยินดีมากเพราะทำให้ท่านได้ "ท่องเที่ยวไปในทะเลธรรมและได้รับสพรธรรมที่ไร้ขอบเขตแต่นั้นมา"

หลังจากท่านได้บวชเป็นพระภิกษุแล้ว ประเทศจีนเกิดกบฏท่านจึงตัดสินใจเดินทางมาไต้หวัน เพื่อเผยแผ่พระธรรม ก่อนหน้านี้เล็กน้อยคนจีนที่นิยมเจียงไคเช็คต่างก็พากันหนีพรรคคอมมิวนิสต์มาตั้งหลักแหล่งในไต้หวันเช่นกัน พุทธศาสนาในไต้หวันขณะนั้นอ่อนปวกเปียก พระสงฆ์ยังไม่ได้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ และมีการแก่งแย่งแข่งดีกัน ท่านชิง หวิน ต้องต่อสู้กับอุปสรรคนานาประการทั้ง ๆ ที่ท่านเองมีการศึกษาน้อย และพูดไม่เก่ง แต่ท่านได้ฝึกการเขียนเผยแผ่ธรรมะมาก่อน และได้ใช้ความรู้ที่เขียนบทความเผยแผ่ธรรมะให้คนรู้จักอย่างกว้างขวาง อีกทางหนึ่งก็ไม่ย่นย่อต่ออุปสรรครวมทั้งบรรดาผู้ที่พยายามขัดขวางท่าน จนกระทั่งท่านสามารถสร้างวัดจำนวนมากมอบให้แก่พระภิกษุอื่น ๆ ดูแล รวมทั้งมีสานุศิษย์มากมายหลายหมื่นคน

วัดที่เป็นศูนย์กลางการเผยแผ่ของท่านคือวัด โฝวถวงซัน ซึ่งต่อมามีท่านได้พัฒนามหาวิทยาลัยพุทธศาสนาเพื่อสั่งสอนให้ความรู้ทางด้านพุทธศาสนาแก่ชาวจีนไต้หวันอย่างกว้างขวาง

เหตุผลที่หนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า "ยินดีถ้วนหน้า" ก็เพราะเป็นคำพูดที่เป็นอุปนิสัยสำคัญของท่านชิง หวิน คือท่านต้องการให้ทุกคนมีความสุขและมีความยินดีถ้วนหน้าเสมอ เมื่อยังเป็นเด็กหากบ้านของท่านมีขนม ท่านจะนำไปแจกจ่ายแก่เพื่อน ๆ กินจนหมด เมื่อเป็นนักเรียนหากอาจารย์จะลงโทษนักเรียนทั้งชั้น ท่านก็ขอรับผิดและยินดีให้อาจารย์ทำโทษท่านคนเดียว หากมีใครไหว้วานท่านทำอะไรท่านเป็นต้องลงมือทำให้โดยไม่ปฏิเสธ แม้กระทั่งจะมีคนหลอกใช้ท่าน หรือยืมเงินท่าน ท่านก็ยินดีช่วยเหลือเสมอ มีหลายครั้งที่บริษัทธุรกิจหลายแห่งนำชื่อวัดท่านไปตั้งเป็นชื่อร้านอาหาร หรือ ชื่อบริษัท แม้จะมีลูกศิษย์ท้วงติงให้ท่านไปเจรจาว่ากล่าว ท่านก็ไม่ไป อีกนัยหนึ่งคือท่านมีเมตตาและกรุณาสูง อยากให้คนอื่นพ้นทุกข์และมีความสุขตลอดเวลา มีบางครั้งท่านนำที่ดินที่เจริญแล้วไปขายเพื่อนำเงินไปซื้อที่ดินที่ด้อยกว่าเพื่อช่วยเจ้าของที่ซึ่งเดือดร้อน และท่านก็ไม่เคยนึกเสียใจในภายหลัง

ในทัศนะของเรา อาจเห็นว่าท่านมีเมตตามากเกินไปจนขอบเขตที่เหมาะสมสมควร แต่ผมเห็นว่านี่คือพฤติกรรมของพระโพธิสัตว์ ท่านยอมแบกภาระความทุกข์อันใหญ่หลวงของคนอื่นไว้โดยไม่ปริปากขอเพียงให้ผู้อื่นมีความสุขและความยินดีเท่านั้นท่านก็พอใจแล้ว

หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่ประวัติ แต่เป็นเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่ท่านเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตของท่าน ดังนั้นการศึกษาประวัติชีวิตของท่านทั้งหมดจึงเป็นเรื่องยาก

ท่านเขียนไว้ตอนหนึ่งว่า "จนกระทั่งถึงปี 1965 อาตมาได้จัดตั้งมหาวิทยาลัยพุทธศาสนาขึ้นเอง อาจารย์ถัง อี้ เสวียน วัยย่าง 80 ซึ่งมีเวลาว่างจากการสอนมานั่งพูดคุยกัน ท่านพูดกับอาตมาว่า "ให้คนใช้ประโยชน์จึงจะมีคุณค่า" คำพูดที่ท่านนกระแสรงโลกนี้ รับรู้ได้ด้วยใจของตนเองจากการปฏิบัติในหลายปีที่ผ่านมาอย่างไม่ต้องสงสัยเลย อาตมานำมันมาเป็นเพื่อนรู้ใจ อีกทั้งเวลาให้หลังอีกหลายสิบปี อาตมายังมีความเชื่อมั่น ยินยอมพร้อมใจที่จะนำไปปฏิบัติให้คนใช้ประโยชน์ และเป็นการบุกเบิกสร้างคุณค่าที่ไร้ขอบเขตของชีวิตเพื่อตนเอง"

"ผู้ที่อดทนเรียกได้ว่าเป็นบุรุษผู้มีพลัง หากไม่สามารถยับยั้งอดทนต่อคำประณาม เยาะเย้ย ต่ำว่าให้ร้ายได้ ไม่อาจได้ชื่อว่า ผู้มีปัญญาเข้าถึงธรรม" ในส่วนนี้ท่านชิง หวิน เล่าถึงกรณีต่าง ๆ ที่ท่านต้องอดทนเมื่อมาไต้หวันใหม่ ๆ เพราะผู้คนในยุคนั้นยังมีความคิดแบบเก่า อีกทั้งไม่ต้องการให้ท่าน

เข้าไปเปลี่ยนแปลงความคิด ดังนั้นจึงพากันมากลั่นแกล้ง ต้าว่าเสีย ๆ หาย ๆ แต่ท่านก็ได้เคืองแค้น
คงเผยแผ่พระธรรมไปจนกระทั่งผู้คนเหล่านั้นเลิกไปในที่สุด

“หลายปีก่อน อ่านเจอคำพูดประโยคหนึ่งในบทความคอลัมน์หนึ่งว่า “วาตะต้องเป็นเสมือนแสง
อาทิตย์ ดอกไม้ น้ำบริสุทธิ์” ตอนนั้นรู้สึกคำพูดนี้ดีทีเดียว จึงจดจำไว้ในใจ คอยยิ้มมองสองตน
ตลอดเวลา อีกทั้งเมื่ออายุเพิ่มมากขึ้น รู้สึกว่าความหมายยิ่งลึกซึ้ง” แม้ว่าท่านชิง หวิน จะเป็นนัก
เขียนสารคดีอธิบายธรรมะมีผู้รู้จักอย่างกว้างขวาง แต่ข้อความในส่วนนี้ก็แสดงว่าท่านเป็นผู้ที่รักษาศีล
ข้ออินนาไว้มั่น เพราะท่านไม่ได้แอบอ้างคำพูดของคนอื่นมาเป็นของท่าน ท่านบอกว่าเห็นผู้อื่นเขียนดี
ท่านจึงนำมาใช้ และที่จริงแล้ววาจาเป็นเรื่องสำคัญมาก คำพูดที่เราพูดออกไปนั้นมีความสำคัญมาก
ควรจะเป็นประโยชน์ หอมหวาน และบริสุทธิ์ หลายครั้งหลายหนที่เราได้พบว่าคำพูดของบุคคลชั้นผู้นำ
ในระดับต่าง ๆ ของไทยไม่เป็นเช่นนี้ และก่อให้เกิดปัญหาตามมาอย่างอนงอนนั้นดี

ในหนังสือเล่มนี้ท่านได้เขียนเล่ากรณีต่าง ๆ เกี่ยวกับท่านเอาไว้มากทีเดียว ถึงขนาดที่อ่านแล้ว
แม้จะดูน่าขันแต่ก็หัวเราะไม่ได้ ที่สุดแล้วท่านได้ลงท้ายว่า “ดังนั้น อาตมาอธิษฐานว่าทุกภพทุกชาติ
จะกลับมายังโลกโลกีย์นี้อีก มาเกิดเป็นพระภิกษุ อดทนที่จะสร้างประโยชน์ช่วยเหลือปวงชนตลอดไป”

(ใครสนใจหนังสือเล่มนี้คงจะต้องสอบถามที่ มูลนิธิส่งเสริมพุทธศาสนาเพื่อสังคม, 100/109
อาคารว่องวานิช 8 ชั้น 32 ถ. พระราม 9 เขตห้วยขวาง กทม 10320 โทรศัพท์ 02 645 0598)

(31 พฤษภาคม 2548)